

Јелица Лазаревић

(Ф. Шопен — Нонтурно бр. 1 б-мол)

*Разграни дахом
снежни огртач са лауте
на прагу своје.*

*Разгрни га —
док не зарђају жице,
док не потамни перје Жар-птице,
док је први пролазник не згази,
док је ко не украде
очаран њоме.*

*Разграни дахом
снежни огртач са лауте
на прагу своје.*

(Ф. Шопен — Валцер х-мол)

*Празнина,
празнина
у свакој капи кише,
што лије,
лије
низ окна хотелске собе.*

*И ништа,
ништа више . . .*

ХТЕЛА БИХ

*Хтела бих песму
и мудру
и луду —
Песму са Сафине лире,
да небо над нама развије,
да земљу са нама обгрли,
да звони кроз векове:
Били су једном, некада,
Он — див са срцем детињим.
Она — сестра Дон Кихотова.*

Хтела бих песму
и мудру
и луду —
Песму Валкире,
што јаше вранца дивљег
пут Фајале,
са пенушавим крчагом у крилу:
да нам усковитла
ноћи
и дане.

Хтела бих песму
и мудру
и луду —
А ја ти, ево, дарујем
Силфидине снове.
И ружу жуту
из моје косе.